

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. Petru Lascău

PRĂBUȘIREA

(continuare din numarul trecut)

Diferite confesiuni americane procedează diferit în cazul căderii unui lider religios. Unele sunt mai tolerante ca altele. Numitorul comun este că toate reabilitează la vechea poziție pe cel căzut în adulter. Din dragoste pentru lume, Dima l-a părăsit pe Pavel și pe Cristos. Vă puteți imagina o epistolă a lui Dima reabilitat după ce a păcătuit? Ce credit ar mai avea o asemenea epistolă? Repet, nu ne îndoim că Dima putea fi iertat de Dumnezeu în urma întoarcerii sale, aceasta este problema lui Dumnezeu și a lui Dima. Ne îndoim că Pavel l-ar mai fi luat cu sine în calitate de apostol.

Una din moștenirile noastre românești este o atitudine deosebit de intransigentă față de omul lui Dumnezeu. Pastorul, predicatorul, diaconul căzut în păcat, nu este repus niciodată în funcțiile avute. Paguba făcută intereselor Împărăției lui Dumnezeu, se poate recupera numai prin munca și cinstea altuia, și prin exemplul pocăinței celui vinovat. Dovada unei pocăințe adevărate din partea celui din urmă, este tocmai acceptarea locului din urmă. Reabilitarea lui, în sensul de-a fi pus din nou în locul avut înainte de păcat, este un atentat la credibilitatea creștină, la prestigiul Bisericii lui Cristos. Dumnezeu iartă, dar oamenii nu uită. Oricând unui asemenea om i se va reproșa trecutul murdar. Acest trecut își va pune amprenta pe munca acelui om care va fi întotdeauna evaluată din această perspectivă.

Dacă păcatul ar fi un accident, o eroare de calcul, ar izvorî dintr-o ispită peste puterile umane, dacă el ar fi comis din circumstanțe independente de voința noastră, atunci reabilitarea și repunerea în slujbele anterioare ar avea motivație. Păcatul însă, este întotdeauna o alegere liberă. Ispitele nu sunt mai mari decât puterea noastră și avem la dispoziție calea de-a evada din ele. Păcatul se ține după noi, dar putem să-l stăpânim. De aceea vinovat de comiterea păcatului este întotdeauna păcătosul.

“Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10: 13).

Față în față cu “ocazia”, cu ispita plăcerii, de orice formă ar fi ea, stă mântuirea ta, viața ta veșnică, lucrarea lui Dumnezeu în care ești, creditul Trupului lui Cristos în fața lumii. Ai de ales. Ce faci? Ce vei alege?

Jimmy Swaggart a ales plăcerea dementă a pornografiei, riscând totul pe această carte de joc. Și întotdeauna aici se pierde miza. A pierdut totul. Cine poate garanta că având din nou acces la masa de joc, nu va face o alegere similară?

Călătorim cu avionul. Crainicul ne anunță că în cabina de pilotaj se află pilotul care anul trecut a scăpat ca prin minune după ce în urma unei greșeli copilărești a izbit avionul cu trei sute de pasageri de coama unui munte. Au murit toți în afară de el, care a fost catapultat la timp de instalațiile avionului.

Câți dintre noi am călători liniștiți în scaunele noastre, știind că ne aflăm în mâinile unui om care profitând de îngăduința nesăbuită a companiei aeriene se află din nou la cârma avionului?

Să nu aibă nici o importanță, nici o urmare dosarul vieții noastre de creștini? “Luați aminte dar la lucrul acesta, sfătuiți-vă și vorbiți!” (Judecători 19:30).

O CETATE PE MUNTE

Unul din subiectele cele mai controversate, care stârnesc vii discuții pro și contra în sânul comunității credincioșilor, este acela referitor la locul nostru de creștini în societate, la raporturile noastre cu autoritatea

statului, la exprimarea sau nu a opiniilor noastre politice. Pe scurt, întrebarea se poate formula astfel: Poate face sau nu politică, un creștin?

O confuzie de termeni.

O definiție dată politicii de Dicționarul Enciclopedic, sună astfel: "Politica este o formă de activitate socială care se extinde asupra sferei relațiilor dintre clase, pături sau grupuri sociale, națiuni, ca și acelora dintre indivizi și acestea, în lupta pentru cucerirea, menținerea și consolidarea puterii în societate sau pentru controlul ei. Principala sferă a politicii o constituie participarea la treburile statului."

Dicționarul Webster, dă o definiție mai scurtă, spunând că: "Politica este arta sau știința guvernării, ce se ocupă de problemele alegerii oficialităților guvernamentale și cu cele ale administrației lor după alegeri." Am dat aceste definiții, pentru că în moștenirea noastră românească a perioadei recente, avem o cu totul altă opinie despre politică. Am identificat politica cu politicienii comuniști, cu mărunta nomenclatură de partid, cu care am fost în direct contact. De aici concluzia că driblingul ideologic corupt, minciuna, slugărnicia, lozincă, falsul, cinismul, într-un cuvânt tot ceea ce făceau ei, este politică. și era adevărat. Era politica lor. Tot ei ne-au învățat că politica este treaba lor, și nu a noastră a credincioșilor, care de altfel am fi păcătuit grav amestecându-ne în ea.

Problemele noastre ale celor din emigrație, s-au ivit aici unde politica înseamnă ceva diferit. Dacă a ne exprima opinia despre ideologia atee ce ducea țara la ruină, în România, acesta însemna un delict politic pentru care puteai foarte ușor fi închis pentru mulți ani, același lucru însă aici în Statele Unite nu mai constituie o infracțiune, ci poate slui la mersul înainte, la repararea unor erori politice ale administrației. H.M. Kuitert, în cartea sa: "Totul este politică, dar politica nu este totul, delimitează trei combinații de termeni, ce ar trebui înțelese foarte bine înainte de-a aborda o asemenea temă. Acestea sunt: credință-politică; teologie-politică; Biserică-politică. Atât credința noastră creștină cât și teologia noastră creștină ca disciplină academică, pot oferi soluții problemelor sociale. Punctele lor de vedere, fiind cele ale lui Dumnezeu, sunt premisele unor rezolvări conform voinței divine ale problemelor cu care se confruntă societatea. Este unanim recunoscut aportul credinței creștine și a teologiei creștine la formarea națiunii americane, aport politic esențial.

Ultima din combinații, Biserică-politică, nu trebuie confundată cu celelalte două. Biserica nu este credință și nici teologie deși se folosește de amândouă. Biserica este un factor social în mijlocul altor factori sociali. Ea nu poate fi o periferie socială, din moment ce este Trupul lui Cristos. Ea are misiune a înaltă dată de Mântuitorul de-a fi "o cetate pe munte", de a arăta păcătosului calea mântuirii, de a-l ajuta în maturitatea sa spirituală pentru ca la rândul său să-i ajute pe alții să ajungă la mântuire. Evident, rolul ei este acela de-a slui ca instrument în mâna lui Dumnezeu ca El să-i manifeste dragostea Sa în lume. Prin intermediul statului, Dumnezeu își manifestă autoritatea sa în lume.

Dacă stăpânirile sunt orându-te de Dumnezeu, sunt ele mai importante în ochii Săi decât Biserica? Care este relația Stat-Biserică? E corectă despărțirea lor, sau nu? Iată câteva întrebări care, inerent, se nasc dintr-o asemenea discuție, întrebări la care nu îndrăznesc să caut răspuns aici și acum.

Limitele supunerii

Analizând supunerea datorată autorităților, așa cum ne îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu în Romani 13:1-4 și 1 Petru 2: 13-17, Francis A. Schaeffer, în cartea sa A Christian Manifesto (Un manifest Creștin), subliniază faptul că în Matei 22:21, Domnul Isus prin afirmația Sa: "Dați Cezarului ce este a Cezarului și Lui Dumnezeu ce este a Lui Dumnezeu!", nu este nicidecum o așezare în schema puterii astfel: Dumnezeu și Cezarul, ci a fost și va trebui întotdeauna să fie: Dumnezeu și Cezarul".

Cu alte cuvinte, cezarul nu este la același nivel cu Dumnezeu. El este supusul lui Dumnezeu. El trebuie să asculte de legile lui Dumnezeu. Când nu mai ascultă, el nu mai este sub autoritate adivină. Acționând împotriva autorității divine, ca și creștini nu mai avem obligația să-i ascultăm.

Pentru a înțelege mai bine, să luăm exemplul familiei. Tatăl, este capul familiei și capul său este Cristos. Când el nu mai ascultă de Cristos și când prin comportamentul său pune în pericol relațiile soției sale cu Dumnezeu, ea nu mai are obligația să i se supună, la fel cum și copiii trebuie să-i asculte "în Domnul" pe părinții lor.

Credem că orice creștin trebuie să aibă discernământul, să știe când poruncile cezarului sunt contrare celor ale lui Dumnezeu și ca apostolul Petru să prefere să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni.

Puțină istorie

Discuția de până aici ne-a demonstrat cred că nu e tot una cine ne conduce. Nu ne este tot una ce fel de tată avem. Nu ne este indiferent ce pastor conduce biserica noastră. Nu este același lucru a avea un președinte creștin sau un om certat cu Dumnezeu.

Momentul crucial al istoriei lui Israel a fost când poporul l-a forțat pe Samuel să le aleagă un împărat, pentru a fi "ca neamurile". Răspunzând lacrimilor profetului, Dumnezei i-a spus: "Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune, căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei." Intenția lui Dumnezeu era teocrația, domnia Sa peste seminția lui Israel. Abandonând sistemul divin, Israel a comis o cotitură în propria istorie și putem spune, a întregii lumi. Intermediarul între Dumnezeu și popor nu mai era preotul, omul lui Dumnezeu, dedicat slujirii Sale, păstrătorul și împlinitorul Legilor Sale, ci regele - autoritatea civilă.

Când regele lui Iuda sau Israel, era un om al lui Dumnezeu, toată națiunea se bucura de pace și prosperitate. Din contră, atunci când regele era un idolatru, un om corupt, certat cu legile lui Dumnezeu, toată națiunea suferea. Același lucru îl putem urmări în istoria oricărei nații.

Neprihănirea sau corupția unui om se răsfinge asupra celor din jurul său. El poate fi o binecuvântare sau un blestem. Când acesta este un președinte de stat, poate atrage binecuvântările lui Dumnezeu, sau pedepsele Sale, funcție de relațiile sale cu El.

Aflați mereu în alegeri, ar fi bine să ne întrebăm: Este oare bine ca la conducerea țării să vină un umanist-ateu, sau un creștin?

Ce este de făcut?

Inerția forțului binelui, este cel mai mare serviciu făcut răului, care se poate răspândi epidemie. Lev Tolstoi, strălucitul autor al romanului "Război și pace", a fost un remarcabil creștin, al cărui crez se întemeia pe Predica de pe munte a Domnului nostru Isus Cristos. Cuvântul lui Dumnezeu a avut o asemenea influență asupra vieții sale că a hotărât să vândă tot ce are și să dea la săraci. Avea sa se compunea dintr-o moșie uriașă, pe întinderea căreia munceau mii de țărani. Sub conducerea sa, acești oameni o duceau deosebit de bine. Tolstoi le contruise case și fiecare trăia din belșugul dragostei creștine a acestui om deosebit.

După vânzare, moșia a căzut în mâinile unui moșier hapsân și necredincios. A urmat o perioadă de cruntă expoatare a țăranilor, de nedreptăți, de jaf și umilințe. Țăranii au apelat la Tolstoi, pentru ajutor. Nemaifiind stăpânul moșiei, acesta n-a mai putut să-i ajute. El abandonase poziția de autoritate, în favoarea unuia fără Dumnezeu.

Nu se poate petrece oare același lucru cu o țară?

Mulți creștini gândesc astfel: "Politica este o artă a compromisului. Un creștin n-are ce căuta acolo". Putem oare gândi astfel? Dacă toți de până acum au fost corupți de putere, (deși nu e adevărat) credem oare că Dumnezeu nu mai are oameni cu șira spinării întregă? Putem presupune că nimeni nu mai este potrivit dintre noi să fie exponentul lui Dumnezeu? O asemenea gândire, este în primul rând o ofensă adusă credinței noastre creștine.

Diviziunile din sânul creștinismului românesc, al acestui uriaș adormit, îi slăbesc puterea de influențare a societății. Lipsa de acțiune, lipsa de unitate, neimplicarea în problemele sociale, a creat un teren deosebit de fertil, ca diferite grupări anticreștine să progreseze.

Binele nostru depinde de binele țării în care trăim. Credem că binele este o binecuvântare cerească, răsplătă a respectării Cuvântului Sfânt de către toți cetățenii unei țări, începând de la președintele ei. Iar dacă de votul meu depinde ca el să fie sau nu omul binecuvântării, atunci o uriașă responsabilitate cade pe umerii mei.

(VA URMA)

Nr.199/ Noiembrie 07